

Sociaal en vitaal 2

Dank voorzitter,

Wat moeten we van deze dingen zeggen? Op papier lijkt het allemaal wel aardig goed te gaan. Veel doelstellingen lijken haalbaar, uitgangspunten klinken goed, we gaan niet extra bezuinigen in deze crisistijd. Allemaal nobel en daar kan niemand tegen zijn, vermoeden wij.

Echter bekruipt ons wel een ander gevoel, vorig jaar heb ik in een debat al eerder aangegeven dat we vaak regeren op basis van een papieren werkelijkheid. Op papier klopt alles en draaien we aan de goede knoppen etc, maar de praktijk is anders. We zien en horen andere zaken in de stad dan die we op papier terug zien. De vraag is dan ook of we hier het goede gesprek voeren. Afgelopen jaar is er bij veel zaken gezegd: daarover voeren we het gesprek bij de begroting, en anders regelt u het daar maar. Met de manier waarop de begroting is ingestoken wordt dat heel lastig.

Voorzitter, ik zie een aantal zaken die geëvalueerd zijn of moeten worden die niet in de planning staan of bij de raad terecht zijn gekomen. Ik denk hierbij aan de LEA en de OJA, maar ook aan het actieplan vrijwilligerswerk en de toegezegde update over respijtzorg, en het geactualiseerde plan mantelzorg. Wanneer komen de beleidsvoorstellen naar de raad? Wanneer voeren we daar het gesprek over?

Daarnaast zie ik thema's die we met bijna de hele raad belangrijk vinden zoals wijkteams, OH en jeugdzorg erg onderbelicht. Wanneer voeren we hier het goede gesprek? In eerdere debatten heb ik een lijst opgenoemd bij de wijkteams waar we het gesprek over zouden moeten voeren, en is dat tot twee maal toe toegezegd door de wethouder. Wanneer spreken we wel met elkaar over:

- De Taakomschrijving van een wijkcoach
- Het Computer systeem
- Zijn we als raad nog steeds voor het model van Generalisten? en specialisten →inzetten op ervaringen en talenten
- Onderhandelingen over indicaties, en andere gesprekken waarin een wijkcoach niet kan opschalen naar een leidinggevende
- Wat verstaan we onder preventief werken?
- Wat verstaan we onder voorliggend veld, en hoe wordt dit verder uitgebreid?
- Hoe zit het met de verhoudingen qua doorverwijzen, in verhouding tot andere plaatsen en wat kunnen we hier van leren?
- Hoe kan het dat we signalen krijgen dat de wachttijden weer oplopen?
- De angstcultuur die er heerst bij de werknemers

Op de laatste twee punten na zijn het allemaal punten die uit beleidsnotities of memo's van het college komen. Op de laatste twee punten krijgen we voortdurend signalen uit de stad. We voeren hier met elkaar niet een gesprek over, maar bouwen er een systeem tegenaan met Wijkwijzers waar we van de vrijwilligers precies hetzelfde verwachten en doen als hiervoor bij de wijkcoaches. Ook dit baart ons zorgen, voorzitter. Kan de wethouder aangeven wanneer we dit wel bespreken? Na de toezeggingen in februari en mei begint dit voor ons toch wel urgent te worden.

Dan jeugd voorzitter,

Een van de speerpunten uit het coalitieprogramma. Er staan een paar mooie kpi's over BMI en de bewegingsnorm. Maar hoe gaat het echt met onze jeugd. Hoe kan het dat er in Glanerbrug en bij de

Hattelerplaza en verder in de stad zaken gebeuren door onze jeugd waar we het hier amper over hebben. En blijkbaar ook geen geld voor vrijmaken. Kan de wethouder daar op in gaan. Daarnaast krijgen we uit de stad allerlei signalen dat het niet goed gaat in de jeugdzorg. Wanneer komt daar een randprogramma of een technische sessie over? De ChristenUnie is echt geschrokken van de antwoorden op de vragen van SP. Nogmaals, wanneer voeren we hierover het gesprek? Over de aanwijzingsbesluiten, de wachtlijsten, de pleegzorg, uithuisplaatsingen etc. Maar ook het ontsporen van groepen jongeren in onze stad.

Ja, de zorg voor kinderen kan niet vroeg genoeg beginnen. En in beginsel zijn we positief over de samenwerking die ontstaat rondom kansrijke start. We maken ons echter wel zorgen over de rol van de ouders. Soms vraagt het van ons dat we de ouders weer in positie brengen ipv de rol van de ouders over te nemen. Dit zal de Christen Unie de komende jaren kritisch blijven volgen.

Voorzitter ik ga omwille van de tijd naar en afronding.

De ChristenUnie heeft vorig jaar al gewaarschuwd dat we bang zijn dat de papieren werkelijkheid van het stadhuis op een gegeven moment ingehaald gaat worden door de werkelijkheid in de stad. Eerlijk gezegd wordt die angst met de dag groter als we kijken hoe het de laatste tijd gaat met de jeugd, met de hulpvragen bij het Diaconaal Platform, bij de opnieuw oplopende wachttijden bij de wijkteams, bij het oplopen van wachtlijsten bij onze partners als Mediant etc.

We vragen van het college om meer regie te pakken, actief met de raad op te trekken op ingewikkelde vraagstukken. Dan hebben we het nog niet eens over het toegezegde integrale vergrijzingsdebat, de OH, de eenzaamheid en alle andere zaken die er spelen. Want onze hoop is dat we over twee jaar iets bereikt hebben voor deze stad, dat we iets achterlaten voor de volgende generatie en niet alleen op de winkel gepast hebben.

Dank u wel.